

רב"ט אוחנה יוסף ("גיוגיו")

2147160

בן סולטנה ואברהם

נולד ב- כ"ו בטבת תשי"ד 1.1.1954

התגייס לצה"ל בנובמבר 1971

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- י"ז חשוון תשל"ד 13.11.1973

במלחמת יום הכיפורים באזור מזרעת

בית ג'אן

בעל עיטור המופת

יוסף (ג'ויג'ו) בנם של סולטנה ואברהם (אלברט) אוחנה. נולד ביום כ"ו טבת בשנת התשי"ד (1.1.1954) במרקש שבמרוקו. עלה לארץ בראשית שנת התשי"ה (1955) עם הוריו ושני אחיו הגדולים ממנו, שמעון ודויד. דרכם ארצה הייתה מלאת תלאות החל מיציאה באישון לילה ממרוקו לצרפת תוך שהם חוצים יבשות. שם הם שוהים בשהייה ממושכת תוך שהם ממתנינים בערגה לתורם לעלות ארצה מבין המוני היהודים הדחוסים באוניה. לאחר הפלגה צפופה ובלתי נעימה מוצאת עצמה המשפחה בנמלה של העיר חיפה שם שולחים אותם לשער העלייה ובאישונו של ליל משוגרת המשפחה לחצור הגלילית תוך שהם שוב מצטופפים והפעם במשאית, חרף בקשת אבי המשפחה להשתכן בחיפה שם מתגוררים בני משפחתו אך בקשתו נדחתה על ידי אנשי הסוכנות ומשרד הקליטה בטענה כי חיפה וחצור הגלילית ממש סמוכות זו לרעותה. משהגיעה המשאית היה זה מאוחר מאוד בלילה, הורדה המשפחה באזור הררי מאוד ומלא סלעים, נתבקשה המשפחה להתיישב על הסלעים ולהמתין עד אשר יחלקו אותם לצריפים אשר הוכנו מבעוד מועד לקליטתם. במסע מלא רב תלאות זה ממרוקו לארץ המובטחת חלה יוסף הרך בשנים עד למאוד, עד כדי כך שכמעט ונואשו הרופאים מלרפאו אולם בדרך נס נרפא הינוקא ושב לאיתנו.

משגדל יוסף למד בבית הספר היסודי "חוני המעגל" בחצור הגלילית וסיים את חוק לימודיו בבית הספר התיכון המקצועי המקומי. תקופה מסוימת עבד יוסף בקיבוץ "כפר הנשיא" במפעל הבונים כרתך.

אהבתו הגדולה הייתה נתונה למקצועות הספורט השונים והשתתף בהם באופן פעיל: סייף, כדורגל, כדורסל, מרוצים לסוגיהם ועוד.

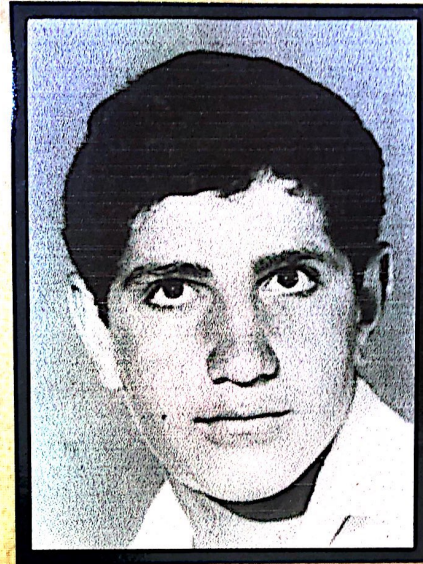
יוסף הרבה לשחק כדורסל וחבריו כינוהו במשחקיו אלו "טל ברודי", כמו כן נשתתף בתחרויות סייף רבות וכן שותף היה לקבוצת הכדורגל של הפועל חצור. פעילותו הספורטיבית הענפה הקנתה לו הישגים רבי שעליהם הוענקו לו מגנים ותעודות.

יוסף היה לנער שקדן וחרוץ, אהוב על מוריו ועל שלל חבריו. בראשית נובמבר 1971 גויס לשירות צבא הגנב לישראל ושובץ בחטיבת גולני בגדוד "הבוקעים הראשון" הוא גדוד 51 הו התגאה כל כך. יוסף היה לחייל אחראי וממושמע אשר שימש דוגמה ומופת לחבריו במזגו הטוב, בסבלנותו הרבה ובהצטיינות בשלל תחומים. תוך שירותו זה זכה לאות "השירות המבצעי". במלחמת יום הכיפורים נלחם יוסף עם חבריו לגדוד "הבוקעים הראשון" בגזרת החרמון בקרבות עקובים מדם. רבים מחבריו ומפקדיו נפגעו ואחרים נפלו בקרבות לכיבוש מוצב החרמון מידי הצבא הסורי.

באחד הקרבות, משאזלה לו התחמושת, ירד לאחור לקח תחמושת חדשה ועלה שוב ושוב לעמדה הקדמית היא קו החזית והמשיך בקרב עד להכנעת האויב. תוך כדי הקרב פינה פצועים רבים מהעמדות הקדמיות לאחור לצורך טיפול. על מעשי הגבורה הללו, תוך שהוא משיג נפשו בסכנה מוחשית תוך שהוא מתעלם מהסכנה המרחפת והעיקר לסייע ולעזור, זכה יוסף ב- "עיטור המופת" מאת הרמטכ"ל רא"ל מרדכי גור.

לאחר הקרב על החרמון מעברו על יוסף ימים קשים תוך דאגה לפצועים ולמשפחות חבריו שנפלו בקרב. יוסף נשלח עם גדודו להגן על גזרת מזרעת בית ג'אן בתוככי סוריה, שם התנהלה מלחמת התשה במשך ימים ארוכים.

ב- 13 בנובמבר 1973 הוא י"ז בחשוון התשל"ד, יוסף ניצב בעמדה קדמית, תוך קרב עם האויב הסורי מחפה יוסף בגופו על חבריו במא"ג שהיה ברשותו, התרומם כדי להשיב אש לעבר האויב, תוך כדי הקרב נפגע יוסף מכדור של צלף סורי שפגע הישר בראשו. יוסף הובהל לבית החולים "זיו" בצפת בדרכו לשם נפטר מפצעיו.

על מותו נמסר למשפחתו ביום שישי ב- כ' בחשוון (16.11.1973) על ידי נציגי קצין העיר. יוסף אוחנה ז"ל הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בנהריה. לאחר מותו הועלה לדרגת רב"ט.

במכתב תנחומים ששלח מפקדו למשפחתו כתב: "ההרגשה המלווה אותנו היא הרגשת הכבוד, שזכינו בו, שיוסף נלחם בשורותינו, ותחושת כבוד למשפחה ששכלה בן אשר כזה".
לזכרו ולציון מעשה גבורתו פורסמה בעיתון "במחנה" כתבה ששמה "חיפוי עד הסוף".

משפחתו הכניסה ספר תורה לזכרו לבית הכנסת "עץ חיים" בחצור הגלילית. אביו של יוסף, אברהם אוחנה ז"ל, לא עמד באובדן בנו האהוב ונפטר כעבור מספר שנים מהתקף לב.

"יהי זכרו ברוך"

מלחמת יום הכיפורים

היערכות כוחותינו ברמת הגולן [6 באוקטובר 1973]

לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגזרה הצפונית של רמת הגולן בצהרי שבת ה-6 באוקטובר 1963, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם "הקו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפוזרים וצמודים-מחלקת טנקים ליד כל מוצב מאחוריהם, "בקו השני" של הגזרה הצפונית, היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באיזור פתחת קוניטרה [חרמונית-נפח] חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור יאנוש בן גל. בדרך כלל [החל משנת 1972] הייתה רמת הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן [חטמ"ר "הגולן"], במוצבי "הקו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתוחות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגזרה הצפונית, וגדוד נחל מוצנח במוצבי הגזרה הדרומית. יחד עמם נפרשו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפח.

שלב הבלימה בגזרה הצפונית [6-7 באוקטובר 1973]

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי ה"מאמץ העיקרי" הסורי יהיה בגזרת פתחת קוניטרה, ועל כן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית ב3 ריכוזים גדודיים סביב נפח. בגזרה הצפונית, עליה הגנו לוחמי גדוד "גדעון", היו איפה 173 טנקים [105 של חטיבה 7 ו32 לחטיבת "ברק"], ואילו בגזרה הדרומית עליה הגנו לוחמי גדוד הנחל המוצנח היה גדוד טנקים מעורב, מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת "ברק", ו40 טנקים בלבד. ההתקפה הסורית במלחמת יום הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14:00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות ומחנות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוותי הקרב של דיבזיות החי"ר לעבר תעלת הנ"ט החפורה לאורך "הקו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה-קוניטרה-רפיד. בגזרה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אומנם מצפון לחרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחז כלשהוא. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

"הנה יצאו שקטים..."

"...אזרחים אוקר"

מבצע קינוח – שחרור מוצבי החרמון (21-22 באוקטובר 1973)

למרות כשלון ההתקפה ב-8 באוקטובר 1973 היה ברור למטכ"ל, לחפ"ק פיקוד צפון, למח"ט גולני, ללוחמיה ולמפקדיה כי יש לעשות ניסיון נוסף לכבוש שטח חיוני זה, שערכו הצבאי-אסטרטגי היה רב ביותר. לא בכדי כינו לוחמי חטיבת גולני את המוצב הישראלי הגדול בכתף החרמון "העיניים של המדינה". היו במוצב החרמון, הגדול והחשוב במוצבי צה"ל בחזית הצפון, מתקני הרתעה, מתקני תצפית ומתקני בקרה משוכללים ביותר של חילות האוויר, הקשר והמודיעין. הפעולה לשחרור מוצב החרמון נדחתה מספר פעמים, עד שניתן היה לרכז כוחות מתאימים וסיוע אווירי וארטילרי. בימים 19 ו-20 באוקטובר 1973 היה חשש, כי לא יהיה אפשר לבצע את הפעולה בתוך שתי יממות כמתוכנן בשל מזג האוויר הגרוע. השמועות על הפסקת האש הכללית העומדת בפתח והידיעות כאילו 40 מאנשי המוצב עדיין נצורים בקומה התחתונה וממשיכים בלחימה, הביאו את שר הביטחון משה דיין לכלל החלטה להורות למטכ"ל לבצע את הפעולה בלילה ה-21-22 באוקטובר 1973. בלילה שלפני הפעולה [לילה ה-20.10.73] כבר התמקמה תצפית מיחידת סיור נבחרת, ב"מצפה שלגים", והושלם תכנון המבצע והתיאום עם חיל האוויר.

מבצע "קינוח" תוכנן כמבצע דו חטיבתי מתואם להתקפת לילה, שיבוצע ע"י חטיבת גולני וחטיבת הצנחנים [בפיקוד אל"מ חיים נאדל] בסיוע מסיבי של חיל האוויר ובסיוע ארטילרי צמוד. ראשונה הופעלה כבר בשעות אחר הצהריים [21.10.73] חטיבת הצנחנים, שהונחתה במבצע מוסק במספר סבבים של מוסקים במרום החרמון בעורף הסורי, והחלה בכיבוש הרכס מצפון לדרום. סה"כ הונחתו 600 צנחנים [תחילה גדוד של סא"ל חזי שלח ואח"כ הגדוד של סא"ל אלישע לשם], שכבשו במשך הלילה את כל יעדיהם מול התנגדות קלה יחסית והשלימו את ההשתלטות המלאה על "מוצב הפיתולים", "מוצב המסוק" ו-"מוצב החרמון" הסורי. בפעולה נהרגו 2 צנחנים. בערב ה-21 באוקטובר 1973 הופעלה חטיבת גולני שוב בהתקפה בשני צירים, כוח רגלי וכוח ממונע, מאזור הכפר הדרוזי מג'דל שמס אל עבר מוצב כתף החרמון. הקרב היה ארוך ועקוב מדם, ונמשך בהפוגות קצרות כל הלילה. החיילים הסורים שהיו מאומנים ומצוידים היטב נערכו בעמדות שולטות, רובן ככולן מחוץ למוצב. חיילי גולני נלחמו הפעם בקרב על "העיניים של המדינה" בעקשנות מיוחדת במינה.

שחרור מוצב החרמון [בוקר ה-22 באוקטובר 1973]

ואז, לקראת שחר ה-22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושאי תג העץ, מידה נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדה ודבקות המטרה, ומתוך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע ע"י גאוות יחידה מיוחדת במינה הצליחו לשבור לבסוף את ההתנגדות הסורית "בדרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכח החסימה, מגדוד "אריות הגולן" שנשלחה לסייע בפניו הפצועים וההרוגים של גדוד "הבוקעים הראשונים" בסיוע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה-הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגדוד להשתלט על איזור "גבעה 17" במרחק של 600 מטר מן המוצב עצמו.

בשעה 6:00 החלו חיילים וקצינים סוריים לנטוש את עמדותיהן ולנוסע צפונה [חלקם נהרגו וחלקם נשבו אח"כ ע"י כוח דו פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון].
בשעה 9:00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חיילי פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש, וב-10:30 טוהר המוצב סופית. בשעה 11:00 הונפו סוף-סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד כץ [כצ"ה] דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר:
"תחנות כל העולם הקשיבו, החרמון בדינו".

לאות ולעדות

כי 2147160 רב-טוראי אוחנה יוסף ז"ל

גילה אומץ לב
הראוי לשמש מופת

תאור המעשה

ביום 22 באוקטובר 1973, השתתף רביט יוסף אוחנה ז"ל בקרב על ההרמון. בשלב שבו כבר היו הדיבה והדגים והמצב היה חמור, התרומם רביט יוסף אוחנה כשמקלע בידו, וירה לעבר מקורות הירי. הוא ירה ללא מחסה, ובכך אפשר לאחרים לפנות את הפעמים ולהגיש להם עזרה. משאולה התחמשת שלו, הלך להביא תחמושת והמשיך לחפות על חבריו שפיט את הפעמים, וכך עמד שמה-שעה ומחצה, ולקראת הצהריים נכנע הסורים. ב-13 נובמבר 1973, בעת קרב יריות עם הסורים בגורת 'מורעת בית גיאן', נהרג במעשו אלה גילה אומץ לב, קרירות דבקות במשימה למופת.

על מעשה זה הוענק לו

עיטור המופת

לפי חוק העיטורים בצבא הגנה לישראל תש"ל-1970

רב אלוף מרדכי גור
ראש המטה הכללי

איור תשליה
מאי 1975

מופת נתייד לבית ישראל

גזרת מזרעת בית ג'אן

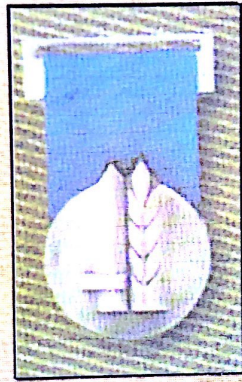

מלחמת ההתשה במובלעת הסורית [נובמבר 73 עד מאי 74]

קווי הפסקת האש בחזית הסורית, שנקבעו ביום 24 באוקטובר 1973, נתנו ביטוי נאמן להישגים הצבאיים של לוחמי גולני ופיקוד צפון בתום הקרבות. צה"ל שלט בשטח של 500 קמ"ר ובכלל זה מוצבי החרמון ["מוצב החרמון הסורי", "מוצב הפיתולים" ו"מוצב שיא החרמון" - בגובה של 2814 מטר מעל פני הים]. במרבית שטחה של "המובלעת" נשען קו המוצבים החדש על שורת הרי געש [תל א-שמ'ס, תל מרע', תל ענט'ר ותל מסחרה], היה נוח להגנה, וכמעט לכל אורכו היה ללוחמי צה"ל יתרון טופוגרפי מלבד הקטע הדרומי מול גזרת תל א-חרה, תל שהיה בידי הסורים.

לאחר מלחמת יום הכיפורים הפרו הסורים את הפסקת האש כמעט מידי יום, ומאמצע חודש מרץ 1974 הפכו ההטרדות לתקריות אש רצופות, אשר לבשו אופי של מלחמת התשה. הצבא הסורי הפעיל בעיקר יחידות ארטילריה אך גם יחידות שריון וחיל רגלים. הפגזות תותחים ומרגמות הפכו עניין שבשגרה "יום קרב", "כוננות ספיגה", "ציאות", "נפילות" וכיו"ב נכנסו לשימושי יומיומי באוצר המילים של חיילי גולני בזמן מלחמת ההתשה ב"מובלעת הסורית".

הייתי בן 14 כשנאלצתי
הוכיחתי בתצפיה אמונה שפצציה טרם
הצליחה. עש היום.
היית לי אסמא. בהתנהלותך. בהיישנות שלך.
בסובלנות שאלית כלפי הצולאת
כל אלה ילוו אותי עש סוף ימיו.
אני יושב לפעמים וחושב איך פרח כאוהב
נקטל בצמי ימיו. הייתכן?
אבל זאת המציאות הקשה ואנו נלכו
אותך.
נלכו אותך כלאוהב ישראל בשעה שהצולאת
את חבויק והעצפת להיפול.
נלכו אותך שבאת לחופשה קצרה בת 24
שעות והמקום לשבת עם המשפחה מיהפת
להקרי את חבויק הפצועים.
נלכו אותך כלאהר חסון ופיא אהל
לעולם לא הפיט יד על חביו.
זה אתה יוסף. נלכו.
תהיה נשאתך צרופה בצרופ החיים. אמן.
אחיק. יעקב אחונה.

2147160 רב־טוראי אוחנה יוסף ז"ל

ביום 22 באוקטובר 1973 השתתף רב־ט"ט יוסף אוחנה ז"ל בקרב על החרמון. בשלב שבו כבר היו הרבה הרוגים ופצועים והמצב היה חמור, התרומם רב־ט"ט יוסף אוחנה כשמקלע בידו, וירה לעבר מקורות הירי. הוא ירה ללא מחסה, ובכך איפשר לאחרים לפנות את הפצועים ולהגיש להם עזרה. משאולה התחמושת שלו, הלך להביא תחמושת והמשיך לחפות על חבריו שפעו את הפצועים, וכך עמד שעה-שעה-ומחצה, ולקראת הצהריים נכנעו הסורים. ב־13 בנובמבר 73, בעת קרב יריות עם הסורים בגיורת מזרעת-בית-ג'ן, נהרג. במעשיו אלה גילה אומץ-לב, קור־רוח ודבקות במשימה למופת.

משפחה כותבת

לבוה משכמך ומעלה היית
צנוע נחבא אל הכלים היית
טוב לב מאין כמוך היית
אהבת כולם הייתה לך
את כולם אהבת ביקרת ופקדת בחופשותיך
עצרת והושטת יד לכולם לטוב נלאי שנתבקשת
ציפור נפשך הייתה חייך הציבא
תמיד אהבת לספר חוויותיך ומאוויוך הציבאיים
כל פקודה מילאת על הציבא הטוב ביותר והצורה
מצויקת
אתה תחסר לכולנו
ספית אשר נולדה שישה ימים לאחר נפילתך
תנצח את שימך ותצא שהיה לך דוד אשר נפל
ה- "מצרעת בית שאן" אשר הפאת השלולן.
ליסתך, אסתר.

26.9.87.

דודו שליחה.

יוסף היקר!

אחרי עשרה שנה אהבנו מאוד האוהבך האחרונה.
 היום בהיותנו בבית אינך נכבדו בקו אפספנו באהבה
 התמורה. נכבדו שקלית לאביה טהורה אז סוללה
 ושיחית אותי. כעבור עשרה ימים פרצה המחמה
 וכל האוהבך עזב לעולם. כתבת אליה מהמחמה
 ושאלתי לשלומי והיא ידעת כבר? מאז אהבת
 אותי ואני אהבתי. בת ספית נולדה באלר אחיק -
 בלילי שמעון ילדה "שבעה" לכברק.
 כולם היום גדולים וחם להם הצלח יוסף.
 אמרת תלוי השנים לכברק לא סר מאותנו.
 מי יתן ותביה לפניך צינורה בצורה החיים.

גיסתך
 אורנה אסתר

פשיא פריחתק נצקרת,
נאדצת פשיא אפאופקי,
נחתמה פרשת חייק.
פזמת אחיר יקר פהאנתק על אפולות המדינה,
פוליס לא יוכלו אפסא את כאפנו המר.
פאכתק אקחת את הטעם פפחיינו.
חיינו הפכו אהיות חסרי טעם ותכלית,
אתה איתנו בכל מקום.
אחותק, מריס.

חברים כותבים

אין "משימה בלתי אפשרית",
כך הוא חשב, כך הוא נהג ותמיד רצה להאיץ להישאים
מצויים.
למדנו יחד בבית ספר תיכון במחנה מספרות וחרטות, שם
התגלה לנאד ציני אדם שלא נראה להשיג הישאים, ויחד עם
זאת לא הניח את הספורט והיה שחקן מצטיין בכדורסל,
שאל לשרת ביחידה קרבית, ואכן כיאה לבן חצור הגלילית
האיץ ליחידה הקרבית ב - ה' - הידועה חטיבת אלני בה
מצא את מקומו, נלחם את מלחמת יום הכיפורים כולל
הקרב על החרמון וקיפח את חייו בהפגזה סורית במלחמת
בית ג'אן.
אשר אביטן, חבר.

הכרתיו בקבוצת הכדורסל של היישוב. נתוני אפן
הדהימו והוא ניצל לזאת היטב. ההכרות במאגר
הספורט הפכה להיות הכרות של ידידות צמוקה,
למרות הפרשי הגיל ביננו. הכושר האפני המצוי
שלו הקל עלינו לעבור את הטריונות - "אלפני"
בקלות יחסית.
בציצומן של קרבות יום הכיפורים נפצע פצעי מוות.
הוא ואחריים היו לנו לאות ולאופת.
חרק, שלום טרם.

להיות גולנצ'יק

האוטובוס, ולדעת שגם שם צעדת. זה לתפור משרת קרטון, אבל לנשום את הקרב. לקלל שלוש שנים, ולחשוב עזה לא מספיק. להתצבן על ההקפצה מהבית, אך להכיר בזכות שביציאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדרגות שונות של פחד. זו רצות צמוקה, אבל תמיד מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה לבן. זה לכעוס על החברה שחייתה ולבסוף עצבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע בעצמך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרסיסי הלב. להביט באנשים עם הכומתות האדומות כאשר לך יש עיניים אדומות.

להיות גולנצ'יק זה הבופור והחרמון ותל פאחר ותל פארס והסולוקי, ודגל הדיו באילת, והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור מסע בחרמון כשאתה אוהב את הארץ הפרושה לרגליך. להיות גולנצ'יק זה עבר והווה ועתיד.

וחלום ותקווה, ושקיעות ונחלים, והדים וזריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, וצייפות מתמדת, ודתיים וחילונים, ורעגוע וזעזוע. ויד שתמיד אוחדת בנשק. זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפריע למי שאתה יכול להיות. הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם.

לבעתונכם. אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת. נשבעים נצח לירושלים - כי להיות גולנצ'יק זה קודם כל להיות בן אדם.

צוות אירי, מחזור אוגוסט 2000
גולני

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולני. קראתי בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא, כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למערכת.

מאיר שלום,
לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה זה. תמיד מוצאים מלים רצות, וכמעט אף פעם טובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים גם יבינו אותנו, ולא יודעו רק ממה שכותבים עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד מחיילי הפלוגה הגדיר.

מה זה בשבילו גולני. אז:
לאנשים הקטנים עם הצל הגדול:
להיות גולנצ'יק זה לקבל את הגשם והבוץ שעכשיו, אבל להתקשר לצאת למארב בלילה. להתקשר לאמא להדגיש, ולהגיד לאבא ש"לא נכון", ואתה בבית-שמש ולא בבית-לחם. זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בעמש השוקעת, ולדעת שרק עכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטידוף שבציניים והצלילות שבמחשבה. לשמוע על העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיו"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי עוד פיגוע, אבל לא להתאכזר לצרבי שבמחסום. להיות גולנצ'יק זה לחלום על חו"ל ולטייל בשטח איי. לתת ביט מהלוף ולחשוב על שווארמה. להיות גולנצ'יק זה לראות את הנף מחלון

אלה שקמו מול אש
אלה שרצו בראש
כל שהיו ואינם -
עוד ישנם.

הם ישנם בליבם של בולם
הם ישנם ויהיו לעולם
בחיוך הנפלא
בצרורות המקלע
בשתיקה ובבכי החם.

שום זיכרון לא יסלח
שום שיכחה לא תמחוק
שום אהבה לא תגליד עם הזמן.

אלה שכאן לא ידעו שוב
אם לשתוק או לצעוק,
רק השתיקות צועקות מעצמן
הם ישנם בליבם של בולם
הם ישנם ויהיו לעולם
בחיוך הנפלא,
בצרורות המקלע
בשתיקה ובבכי החם.

אוחנה יוסף ז"ל